

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Karlovarského kraje, odboru regionálního rozvoje**, se sídlem v Karlových Varech, Závodní 353/88, za účasti **V. L.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulmákem, advokátem se sídlem v Praze 2, Botičská 4, a osob zúčastněných na řízení **1) I. K. V., a. s.**, zastoupené JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Studentská 1, **2) M. K. V.**, a **3) K. M.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2004, č. j. 58 Ca 52/2003 - 71,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**

II. Stěžovatel **j e p o v i n e n** uhradit **V. L.**, náklady řízení o kasační stížnosti v celkové výši 1075 Kč, k rukám právního zástupce, JUDr. Milana Hulmáka, advokáta se sídlem v Praze 2, Botičská 4, do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 28. 3. 2003, č. j. 502/RR/RO/SP/03. Tímto rozhodnutím bylo dle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jako nepřípustné zamítnuto odvolání **V.L.** (dále jen „žalobce“) proti rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 8. 7. 2002, č. j. SÚ/3768/02/Dr-338, kterým na návrh společnosti **I.**, spol. s r. o., rozhodl o umístění stavby „Bytový dům, **K. V.**, **P. u.**

Stěžovatel označil za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Má zato, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatele je v rozporu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť rozhodnutí je řádně a dostatečně odůvodněno, stěžovatel podrobně vylíčil, kdo je podle stavebního zákona účastníkem územního řízení o umístění stavby, vysvětlil pojem sousedního pozemku ve světle nálezu Ústavního soudu a neshledal žádná pochybení v postupu stavebního úřadu při určování okruhu účastníků územního řízení. Stěžovatel dále namítá rozpor napadeného rozhodnutí krajského soudu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je soud vázán vymezením žalobních bodů, kterými je povinen se při přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu zabývat. Dle názoru stěžovatele krajský soud pochybil, když se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval druhým žalobním bodem týkajícím se porušení závazné části územního plánu a ustanovení § 29 odst. 3 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), s odůvodněním, že rozhodnutí stěžovatele ruší pro nepřezkoumatelnost. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ačkoli bylo jeho žalobě vyhověno, je i přesto nucen vyjádřit svůj nesouhlas s argumentací krajského soudu, pokud jde o účinky opomíjení žalobce jako účastníka v předchozím řízení. Žalobce nesouhlasí s argumentací krajského soudu, podle níž okruh účastníků řízení vymezuje správní orgán prvního stupně a jeho špatné rozhodnutí týkající se opomenutí účastníků nemá vliv na právní moc rozhodnutí. Žalobce poukázal na chybný výklad krajského soudu týkající se ustanovení § 54 odst. 2 správního řádu, podle něhož opomenutý účastník správního řízení nemůže proti rozhodnutí správního orgánu podat odvolání, když mu vzhledem k neoznámení rozhodnutí nepočala běžet lhůta k jeho podání. Žalobce namítá, že účastenství v řízení vzniká automaticky ze zákona, bez ohledu na to, zda správní orgán s takovou osobou jako s účastníkem jedná či nikoli, přičemž jedním z práv účastníka řízení je mj. možnost podat řádný opravný prostředek. Ustanovení § 54 odst. 2 správního řádu proto vymezuje pouze maximální dobu, v níž účastník řízení může toto oprávnění vykonat, a nikoliv nemožnost podat odvolání v případě, že účastníku řízení nebylo rozhodnutí doručeno. Žalobce uvádí, že jeho námitky směřují pouze do odůvodnění rozhodnutí a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila také obchodní společnost I. K. V., a. s., která se plně ztotožnila s právními závěry stěžovatele obsaženými v kasační stížnosti. Má zato, že krajský soud mohl bez ohledu na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí posoudit i ostatní důvody nezákonnosti rozhodnutí uplatněné v žalobě, čímž by následně přispěl k rychlejšímu rozhodování správního orgánu a dostatečné právní jistotě. I ona proto navrhuje zrušení napadeného rozsudku a jeho vrácení krajskému soudu k dalšímu řízení.

Ze správního spisu stěžovatele Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Dne 8. 7. 2002 vydal stavební úřad pod č. j. SÚ/3768/02/Dr-328 rozhodnutí o umístění stavby „Bytový dům, K. V., P. u.“ na pozemcích st. p. 641, parc. č. 434, 639, 640/3, 666, 697, 3267 v kat. území K. V.. Poslednímu z účastníků územního řízení bylo rozhodnutí o umístění stavby doručeno dne 15. 7. 2002 a právní moci nabylo dne 31. 7. 2002. Stavební úřad v řízení

o umístění stavby se žalobcem jako účastníkem řízení nejednal a rozhodnutí o umístění stavby mu nedoručoval.

Žalobce podal dne 15. 1. 2003 proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, v němž namítl, že s ním stavební úřad v rozporu se zákonem nejednal jako s účastníkem řízení, přestože se nemovitosti v jeho vlastnictví č. o. 31 a 31A v P. u. nacházejí přes komunikaci naproti čtyřem plánovaným stavbám a přímo sousedí s komunikací p. č. 434, jejíž opěrná zeď má být v rámci stavebních prací zbourána. Uvedl, že jako vlastník sousedních nemovitostí bude omezován dopravním řešením stavby a že územní rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno v rozporu s příslušnými zákony a obecně závaznými právními předpisy, když pro danou lokalitu není zpracován regulační plán ani urbanistická studie.

Stěžovatel rozhodnutím ze dne 28. 3. 2003, č. j. 502/RR/RO/SP/03, odvolání žalobce ve smyslu § 60 správního řádu jako nepřipustné zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že stavební úřad je povinen stanovit okruh účastníků řízení individuálně dle konkrétních okolností posuzovaného případu, přičemž ve smyslu ustanovení § 34 stavebního zákona není účastníkem řízení každý vlastník sousedního pozemku nebo stavby, ale pouze ten, jehož vlastnická nebo jiná práva mohou být rozhodnutím přímo dotčena. Stěžovatel poukázal na skutečnost, že stavební úřad po důkladném posouzení přiznal právo účastníka řízení pouze těm osobám, na které mělo umístění stavby přímý vliv, a žalobce mezi účastníky řízení nezařadil. K námitce žalobce týkající se rozporu umísťované stavby s příslušnými zákony a obecně závaznými právními předpisy, kdy pro danou lokalitu nebyl městem Karlovy Vary zpracován regulační plán ani urbanistická studie, stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že i když předmětné územní řízení probíhalo v období měsíců května až července 2002 a účinnost některých ustanovení obecně závazné vyhlášky města Karlovy Vary č. 1/2000 byla pozastavena až rozhodnutím Okresního úřadu Karlovy Vary ze dne 12. 12. 2002, je nepochybné, že citovaná vyhláška byla vydána v rozporu se zákonem, když v době vydání územního rozhodnutí platilo ustanovení § 37 stavebního zákona, které jako nutný podklad pro vydání rozhodnutí zpracování a projednání urbanistické studie či regulačního plánu nevyžaduje. V závěru odůvodnění stěžovatel vyslovil, že odvolání neobsahuje skutečnosti, které by odůvodňovaly obnovu řízení nebo přezkum rozhodnutí v řízení mimoodvolacím.

Žalobce napadl výše označené rozhodnutí žalobou u krajského soudu, v níž především namítal, že rozhodnutí nerespektuje vyhlášku města Karlovy Vary č. 1/2000 o závazných částech územního plánu města Karlovy Vary a že byl jeho vydáním zkrácen na svých právech, když s ním v předcházejícím řízení nebylo jednáno jako s účastníkem řízení. Uvedl, že stěžovatel svým postupem porušil práva žalobce vyplývající z ustanovení § 34 stavebního zákona, když žalobce z účasti v řízení o povolení stavby vyloučil, a dále namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z rozhodnutí není zřejmé, které skutečnosti vedly stěžovatele k závěru, že námitka žalobce týkající se stanovení okruhu účastníků řízení není opodstatněná. K namítanému rozporu rozhodnutí stěžovatele s příslušnými zákony a obecně závaznými právními předpisy žalobce dále uvedl, že čl. 37 vyhlášky města Karlovy Vary č. 1/2000 ve spojení s příslušnými ustanoveními stavebního zákona podmiňoval umístění nové stavby v rozvojové oblasti předchozím zpracováním urbanistické studie nebo regulačního plánu. Pokud tedy stavební úřad rozhodl o umístění stavby, aniž by tyto podklady byly zpracovány, jednalo se z jeho strany o porušení závazné části územního plánu, jakož i o porušení ustanovení § 29 odst. 3 stavebního zákona.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí stěžovatele včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V důsledku této vady řízení proto krajský soud napadené rozhodnutí zrušil bez jednání podle ustanovení § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění poukázal na skutečnost, že stavební úřad se žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení, nedoručoval mu rozhodnutí o umístění stavby. Žalobce jakožto opomenutý účastník správního řízení nemůže podat proti vydanému rozhodnutí odvolání, neboť mu z uvedených důvodů nezačala běžet lhůta k podání odvolání. Odvolání podané žalobcem bylo žalovaným správně posouzeno jako nepřípustné, dle § 60 správního řádu je však žalovaný byl povinen přezkoumat z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení, případně změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení. Žalovaný byl tedy povinen ověřit, zda tvrzení žalobce ohledně jeho účastenství v řízení je či není důvodné, teprve v případě nenaplnění podmínek pro povolení obnovy řízení byl oprávněn odvolání zamítnout podle § 60 správního řádu. Stěžovatel se však v rozhodnutí o odvolání omezil na pouhé konstatování, že v daném případě se stavební úřad zabýval účastenstvím v řízení, po důkladném posouzení přiznal právo účastníka řízení těm, na které mělo umístění stavby přímý vliv, žalobce nebyl mezi účastníky řízení zařazen a jeho námitka proto nebyla shledána opodstatněnou. Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele však není zřejmé, z jakého důvodu žalobce za účastníka územního řízení nepovažoval, chybí uvedení jakýchkoliv konkrétních skutečností, z nichž by bylo možné dovodit, že právě žalobce nesplňuje podmínky dle § 34 stavebního zákona. Stěžovatel byl podle § 47 odst. 3 správního řádu povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Bez uvedení těchto důvodů pak krajský soud nemohl přezkoumat, zda závěr stěžovatele je správný či nikoliv, zda v daném případě nebyly naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, a nemohl se zabývat ani dalšími uplatněnými žalobními body.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Přestože stěžovatel formálně opírá kasační stížnost o důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem, je v ní podle jejího obsahu namítán i důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů, když krajský soud se ve svém rozhodnutí nezabýval všemi žalobcem uplatněnými žalobními námitkami. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Ke kasační námitce týkající se pochybení krajského soudu, který rozhodnutí stěžovatele ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil, neboť jej shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, Nejvyšší správní soud uvádí:

Podle ustanovení § 34 stavebního zákona je účastníkem řízení o umístění stavby navrhovatel a dále osoby, jejichž vlastnická nebo jiná práva k pozemkům nebo stavbám na nich, včetně sousedících pozemků a staveb na nich, mohou být rozhodnutím přímo dotčena.

Podle ustanovení § 140 stavebního zákona, není-li výslovně stanoveno jinak, vztahují se na řízení podle stavebního zákona obecné předpisy o správním řízení. Ohledně náležitostí rozhodnutí je proto třeba vycházet z obecného ustanovení § 47 správního řádu, podle jehož odstavce třetího správní orgán v odůvodnění správního rozhodnutí uvede, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí, jakými úvahami byl správní orgán veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval.

Z obsahu správního spisu vyplynulo a v dané věci nebylo mezi účastníky sporné, že žalobce napadl dne 15. 1. 2003 odvoláním již pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby, v němž mj. namítal rozpor s ustanovením § 34 stavebního zákona, neboť jej stavební úřad opomenul zahrnout mezi účastníky předcházejícího územního řízení. Stěžovatel jeho odvolání zamítl jako nepřijatelné dle § 60 správního řádu, a to z důvodu, že žalobce nebyl v průběhu územního řízení stavebním úřadem posouzen jako účastník řízení ve smyslu § 34 stavebního zákona, odvolání je proto podáno neoprávněnou osobou a je nepřijatelné. Nejvyšší správní soud nepochybně umožňuje možnost stěžovatele jakožto odvolacího orgánu dospět k takovému rozhodnutí. Pokud by účastenství žalobce v průběhu územního řízení bylo stavebním úřadem prověřováno s negativním výsledkem, případně existovaly skutečnosti, proč být ověřováno nemuselo, pak by nedisponoval právem účinně podat odvolání a zpochybňovat průběh či výsledky územního řízení. Stěžovatel byl však jakožto odvolací orgán povinen nejen konstatovat tento závěr, ale i popsat postup, jakým k němu dospěl, tj. podrobně se vypořádat s námitkami žalobce ohledně dotčení jeho nemovitostí umístěním stavby.

Dle znění ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu musí odůvodnění rozhodnutí poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí, má z něho být zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na jejichž základě rozhodoval, řídil. Není-li ze správního rozhodnutí zřejmé, jakými právními a skutkovými důvody v něm stěžovatel argumentoval, pak se jedná o vadu zakládající nepřezkoumatelnost takového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Dle Nejvyššího správního soudu se stěžovatel s výše uvedenou povinností nevyrovnal a odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto smyslu není dostatečné. Stěžovatel zde pouze konstatoval, že stavební úřad se stanovením okruhu účastníků daného řízení zabýval, žalobce však nezařadil mezi ty, na které má umístění stavby přímý vliv. Neuvedl však, z jakého důvodu jsou konkrétně popsány obavy stěžovatele neopodstatněné, tj. proč jeho nemovitost sousedící s komunikací p. č. xx nebude umístěním bytového domu ani bouráním opěrné zdi dotčena. Přestože se obavy žalobce odvolacímu orgánu jakožto odbornému prvku v řízení mohou zdát zjevně nedůvodné, je povinen alespoň stručně uvést, o jaké konkrétní skutečnosti svůj názor opírá.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem krajského soudu, že napadené rozhodnutí výše uvedené skutečnosti neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a nebylo proto možno přezkoumat důvodnost žalobního bodu, který tento závěr zpochybňoval. Shodně konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, publ. pod č. 638/2005 Sb. NSS: „*Rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladu správní orgán dovodil své závěry, je v rozporu s § 47 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]*“.

Jestliže tedy krajský soud z uvedených důvodů zrušil žalobcem napadené rozhodnutí stěžovatele dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., postupoval zcela v souladu se zákonem a stěžovatelem uplatněná námitka nebyla shledána důvodnou.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti uplatnil námitku dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když poukázal na skutečnost, že krajský soud se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobními body, a tedy i rozhodnutí krajského soudu je zatíženo vadou způsobující jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Námitka, kterou se dle stěžovatele měl krajský soud zabývat, se týkala porušení závazné části územního plánu a § 29 stavebního zákona, tj. posouzení ve věci samé. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s postupem krajského soudu, neboť pokud není v dané věci spolehlivě stanoveno, zda žalobce vůbec mohl být osobou oprávněnou účinně podat odvolání, není namístě zabývat se meritorně námitkami jím vznesenými. V případě, že stěžovatel za dodržení všech příslušných pravidel řízení dospěje k závěru, že žalobce nebyl účastníkem územního řízení a jeho práva v řízení nebyla zkrácena, pak se stává jakékoli hodnocení jím uplatněné námitky bezpředmětné.

Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšším správním soudem nebylo zjištěno naplnění žádného z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Dle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud povinen sám z úřední povinnosti přihlédnout k vadě řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Z tohoto důvodu přezkoumal i námitku žalobce vznesenou v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, napadající závěr krajského soudu ohledně nemožnosti podat odvolání opominutým účastníkem správního řízení. Krajský soud v odůvodnění rozsudku vyslovil dílčí závěr, že účastník řízení, se kterým správní orgán nejednal a nezaslal mu ani rozhodnutí, nemůže podat odvolání, neboť mu kvůli neoznámení rozhodnutí nepočala běžet lhůta k jeho podání. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Účastníkem řízení je vždy ten, o němž to stanoví zákon, bez ohledu na to, zda s ním správní orgán jedná či nikoli. Naopak účastníkem řízení se nestává osoba, které zákon toto postavení nepřiznává, pouze na základě skutečnosti, že s ní správní orgán jako s účastníkem jednal. Při posouzení účastnictví ve správním řízení je nutno vycházet obecně z § 14 správního řádu, dále ze zvláštních zákonů. Nejedná-li správní orgán s účastníkem řízení, který jím ze zákona je, a nedoručí-li mu rozhodnutí, zatíží tím řízení závažnou procesní vadou. Právní moc působí vůči všem účastníkům řízení, rozhodnutí je buď nepravomocné, nebo je v právní moci vůči všem. Dle okolností věci je proto možné, že v důsledku nesprávného stanovení okruhu účastníků rozhodnutí nemusí nabýt právní moci. I přes skutečnost, že právní moc sama o sobě může zhojit některá procesní pochybení, nelze obecně konstatovat, že opominutý účastník řízení není nikdy oprávněn podat v daném řízení odvolání. Takový výklad by nepřipustně oslaboval pozici neopominutelných účastníků řízení. K odkazům na možnost návrhu na obnovu řízení dle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu Nejvyšší správní soud uvádí, že obnovu řízení lze provést pouze tehdy, pokud vady postupu v řízení nejsou natolik závažné, že znemožnily, aby rozhodnutí nabylo právní moci (shodně Správní řád – komentář, autoři Vopálka, Šimůnková, Šolín, C.H.Beck, 1999, str. 183).

Uvedený názor krajského soudu tedy Nejvyšší správní soud považuje za nepřipustně zobecňující, ovšem v předmětné věci byl vysloven jako pouze dílčí, úvodní část odůvodnění, a nesouvisí s důvodem, který vedl krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí, tj. s vyslovením nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nejedná se proto o vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, Nejvyšší správní soud

neshledal ani žádný z dalších důvodů, k nimž je dle § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Na základě uvedených skutečností Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Je naopak povinen zaplatit úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 1075 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce. Tato částka představuje odměnu za jeden úkon právní služby (vyjádření se ke kasační stížnosti) ve výši 1000 Kč a náhradu hotových výdajů ve výši 75 Kč podle ustanovení § 11 a § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění do 31. 8. 2006 (advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu